

Opmerkelijke Vriend

Hans Kuperus is al jaren lid van de Vrienden. Ook was hij vorig jaar tijdens het buitenseizoen alle maandagen te vinden in het Vriendentrefpunt, waar hij enthousiast Vrienden en andere bezoekers ontving. Hans is een geboren Enkhuizer. Toch besloot hij in 1963 samen met zijn vrouw Gerry naar Amerika te verhuizen. Ze vestigden zich in Los Angeles. Na 35 jaar kwamen zij met een bredere kijk op de samenleving terug in Enkhuizen. In hun gezellige woonkamer aan de Gerrit Stapelstraat vertellen Hans en Gerry Kuperus over hun ervaringen. In hun tongval is de Amerikaanse invloed zeker nog te horen.

"We wilden eens iets anders. Daarom zijn we naar Los Angeles verhuisd," zegt Gerry. "We zijn helemaal opnieuw begonnen," vult Hans aan. "We hadden wat meubilair meegenomen, maar de eerste paar maanden hebben we bij een zus van mijn vrouw gewoond. Totdat we zelf een appartement vlakbij de universiteit vonden. Dat kwam goed uit, omdat ik bij de universiteit werkte en er tevens de Mastersopleiding in het bibliotheekwezen volgde. Ik wilde bibliothecaris worden en daar heb je een Mastersdiploma voor nodig. In die periode werkte ik ook nog bij iemand die 'periodicals' (tijdschriften) verkocht. Deze tijdschriften waren vooral voor de internationale verkoop. Ze stonden in vier meter hoge stellingen, verdeeld over een ruimte van 2000 m². Als er een opdracht binnenkwam, moest ik de juiste tijdschriften zien te vergaren. Een aardige klus dus. Natuurlijk gebruikte ik, als bibliothecaris in de dop, een kaartstelsysteem om de tijdschriften te ordenen."

Terug naar Enkhuizen

Na 35 jaar keerden Hans en Gerry terug naar Nederland. Waarom? "Ik heb een Enkhuizer getrouwd," zegt Gerry. "Die willen op een gegeven moment toch terug." "De leeftijd speelde ook wel mee," zegt Hans. "In Nederland heb je regelmatig vakantie en stop je uiterlijk op je 65ste met werken. In Amerika kun je gewoon maar doorgaan met werken en is er ook niemand die zegt dat je moet stoppen. Op een gegeven moment wil je niet meer werken." "In Amerika is er niemand die zegt dat je moet stoppen met werken" "Vakantie is in Amerika ook een schaars goed," zegt Gerry. "Toen ik twee jaar fulltime had gewerkt, kreeg ik een week vakantie. Na drie jaar kreeg ik twee weken vakantie en na vijf jaar met moeite drie weken. Maar daarvoor moest ik al bijna een 'leave of absence' aanvragen." "Als we naar Nederland op vakantie gingen, werkte ik op zaterdag, zondag en 's avonds," zegt Hans. "Zo spaarde ik al snel twee weken extra. Ik was in de gelukkige omstandigheid dat ik veel extra kon werken, omdat ik in de bibliotheek werkte en die was nu eenmaal vaak open."

Klant is koning

"Amerika is een goed land als je jong en gezond bent," geeft Gerry aan. "Nu is Nederland beter voor ons. Hoewel het wel even heeft geduurd voordat ik er vrede mee had dat we terug waren. De service ligt in Amerika overigens wel op een hoger niveau. De klant is daar echt koning. Als ik boodschappen ging doen, werden deze voor me ingepakt in plastic of papieren zakken. Wilde ik plastic en papier, dan regelden ze

dat ook voor me. Als ik meer dan zes zakken met boodschappen had, dan brachten ze het ook nog naar mijn auto. En neem nu de banken. In Amerika heb je tenminste nog de keuze of je binnen bij de balie geld haalt of bij de geldautomaat. In Nederland word je gewoon gedwongen om dat bij de automaat te doen." "Dit brengt me meteen op vooroordelen over Amerika," zegt Hans. "Ik werd bij de bank eens geholpen door een bankmedewerkster die het verdwijnen van de kassa bij de balie toeschreef aan Amerikaanse praktijken. 'Dit zijn Amerikaanse praktijken,' zei ze. 'Oh,' zei ik toen. 'Weet u dat dan, bent u er al eens geweest?' Een beetje bekrompen, dus."

In het Engels

Hans spreekt door zijn verblijf in Amerika zeer goed Engels. Dit kan hij prima gebruiken bij zijn activiteiten voor het Vriendentrefpunt en de Stichting Westerkerk, waar hij ook lid van is. "Laatst kwam er in de Westerkerk een stel waarvan de vrouw Engels sprak. Mijn collega-vrijwilliger stuurde mij hier natuurlijk meteen op af. Ik heb hen van alles verteld en daar waren ze heel blij mee. Natuurlijk vraag ik de mensen altijd even of ze het Zuiderzeemuseum al hebben bezocht." Ook alle mensen die bij het Vriendentrefpunt in het museum binnenkomen, kunnen rekenen op aandacht van Hans. "Als het mensen uit het buitenland zijn, vind ik dit natuurlijk helemaal geweldig. Er kwamen eens twee stellen binnen die Engels spraken. Het bleek echter een Nederlands stel uit Zeist te zijn dat met Israëliëse vrienden het museum bezocht. Ik raakte met ze aan de praat en begon over het kruid 'harissa'. Mijn vrouw was namelijk begonnen met Marokkaans koken en had daarvoor dat kruid nodig. Hier konden we het echter nergens vinden. Wellicht dat zij een idee hadden. De Israëliëse man kwam oorspronkelijk uit Tunis en kende het kruid. Hij zou me een potje opsturen. We hoorden een hele tijd niets en toen ging de telefoon. Het was het stel uit Zeist. Zij waren bij hun vrienden in Israël op bezoek geweest en hadden een potje 'harissa' meegekregen. Omdat zij toch in Andijk moesten zijn, hebben ze het kortgeleden bij ons gebracht. Dat is toch ontzettend leuk! Wat je als vrijwilliger in het Vriendentrefpunt al niet meemaakt."

Dit jaar is Hans wat minder vaak aanwezig in het Vriendentrefpunt. "Mijn vaste dag was altijd de maandag, maar ja, nu is het museum grotendeels op maandag dicht. Dat is wel jammer. De maandagen die we wel open zijn, ben ik echter van de partij, hoor!" ■